

“Reason, Science and Faith”

Boganmeldelse

Af Søren Holm

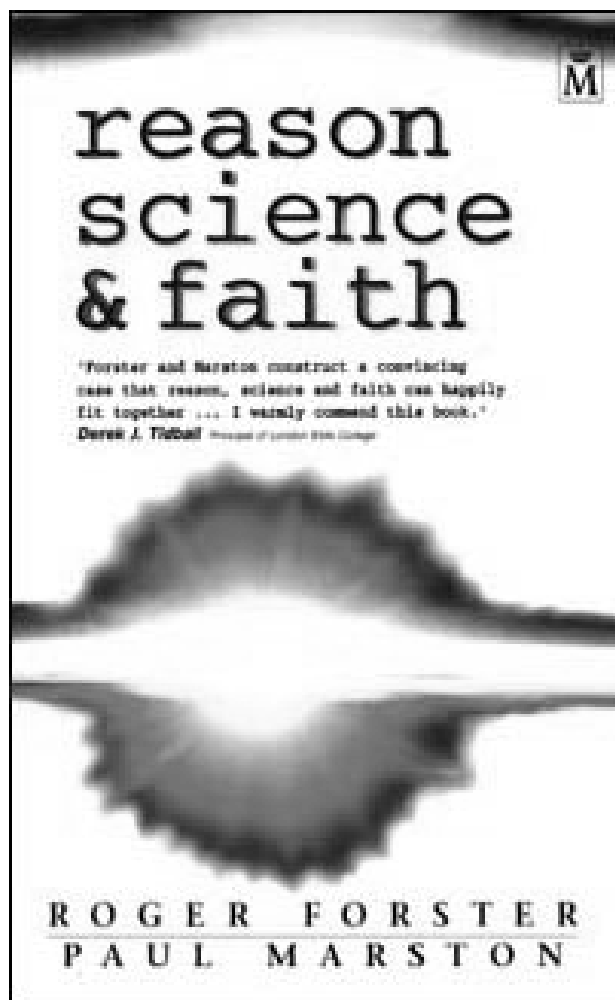
Denne bog, som er skrevet af Roger Forster (grundlægger af *Ichtus* fællesskabet i London) og Paul Marston (kristen filosof med speciale i videnskabsfilosofi og videnskabshistorie), behandler en række centrale spørgsmål omkring forholdet mellem kristen tro og moderne videnskab.

Det er umuligt at gennemgå alle bogens argumenter i denne anmeldelse, så jeg vil her koncentrere mig om bogens angreb på den version af creationismen, som hævder, at jorden er ung, og at evolutionsteorien derfor falder på, at der slet ikke har været tid nok til, at evolutionsprocesserne har kunnet forløbe. Forster og Marston hævder:

- 1) At dette synspunkt er nyt og ikke repræsenterer den oldkirkelige forståelse.
- 2) At synspunktet bygger på en forståelse af geologi og andre videnskaber som er forældet og/eller fejlagtig.
- 3) At et synspunkt, der accepterer evolution og en gammel jord, men som hævder, at evolutionsprocesserne styres af Gud, er både teologisk og videnskabeligt mere plausibelt.

Som ikke-teolog vil jeg holde mig fra at analysere forfatternes teologiske argumenter, som dog næsten med nødvendighed må lide under det problem, at spørgsmålet om jordens alder kun i meget begrænset omfang var relevant eller interessant for oldkirken, og at kildematerialet derfor er meget spinkelt.

Med hensyn til den direkte videnskabelige kritik gør forfatterne opgaven let for sig selv ved at definere “ung jord” synspunktet som det synspunkt, at jorden og alt, der er på den, blev skabt for få tusinde år siden, og at denne skabelse fandt sted på 6 dage. Forfatterne mener at

kunne spore dette synspunkt tilbage til syvende dags adventismens grundlægger Ellen Gould White og, at det alene af den grund er suspekt. De viser derefter, at hvis man accepterer denne version af ung jord synspunktet er man nødt til at forudsætte, enten at naturlovene var anderledes under skabelsen, eller et meget, meget stort antal mirakler.

Selv er jeg ikke voldsomt uenig med dem i deres analyse af denne version af ung jord synspunktet, men der findes mange andre versioner af dette synspunkt, som ikke rammes af denne kritik, og det ville have været ønskeligt, hvis forfatterne også havde forholdt sig til disse og ikke kun til den stråmand, de selv har defineret.

Forfatternes eget synspunkt medfører, som det også fremgår af bogen, at Adam og Eva ikke er skabt i konkret forstand, men er frembragt ved, at Gud har styret hominidernes evolution. Adam og Eva er derfor ikke konkrete personer, men blot metaforer for mænd og kvinder i den første gruppe af mennesker. Umiddelbart synes dette synspunkt at rejse en række teologiske problemer, som jeg dog ikke vil gå ind på her.

Et andet problematisk forhold ved bogen er, at selv om forfatterne hævder, at de udviser respekt for deres modstandere/samtalepartnere, så kniber det noget med respekten, når de først begynder at skrive. Deres skrivemåde gør det helt klart, at de ikke har meget tilovers for Richard Dawkins og Daniel Dennett, hverken

som personer eller som videnskabsmænd. Det skinner også tydeligt igennem, at de er blevet personligt såret af den kritik, som har været rejst af deres tidligere bøger fra creationistiske forfattere. De "tager nu hævn" ved at frakende deres modstandere både videnskabelighed og ærlighed.

Bogen er absolut læseværdig men kræver betydelig filosofisk, teologisk og videnskabelig baggrundsviden, hvis man ønsker at læse den kritisk.

Roger Forster, Paul Marston
Reason, Science and Faith
London: Monarch Books, 1999.
480 sider, £8.99

Årtusinder mellem 'Adam' og 'Eva'?

I Berlingske Tidendes tillæg „Univers“, den 25. november, 2000, kan man læse: „Videnskaben har måske indhentet Bibelen, der som bekendt hævder, at Adam og Eva er alle nulevende menneskers forfædre. Men i den videnskabelige version, baseret på DNA-analyser, synes 'Adam', den genetiske stamfader til alle nulevende mænd, og 'Eva', den genetiske stammoder til alle nulevende kvinder, at have levet med titusinde års mellemrum.“

„Univers“ foreslår følgende forklaring på mysteriet: „Kvinder var gode til at videregive deres gener, mændene ikke. Forskerne har på genetiske flaforkortede den ske arv.“

Den forklarturligvis rimelig, at mange krigere krig mm., inden

Michelangelos Adam - og Eva

mens nogle af var så heldige fundet beviser skehalse, der mandlige geneti-

ring virker na- Det er jo klart, kan være faldet i de har nået at få

afkom osv. Men det kan også være fristende at minde Berlingskes lærde skribent om, at den genetiske stamfader til alle nulevende mænd ifølge Bibelen faktisk er Noa, mens den genetiske stammoder til alle nulevende kvinder ifølge Bibelen er stammoderen til de 4 kvinder, som overlevede syndfloden. Ud fra Bibelens udsagn kan det ikke afgøres om den genetiske stammoder til disse 4 kvinder er Eva eller en senere kvinde i et slægtled mellem Adam og Noa. Men under alle omstændigheder kan man fastslå, at Bibelen i sig selv lægger op til, at den kvindelige genetiske arv for nulevende mennesker må være ældre end den mandlige genetiske arv.

Red.